

Úvodníček

Tak a je to tady – co ?? - Vánoce. Nedávno jsem četl takové pojednání o tom, že se k nám tiše blíží ze západu diverzant s bílým vousem a červeným kabátem. A že není tak dávno, co k nám byl vnučován dědek z východu. Též s vousem, ale

normálně se skloňující (1.pád Vánoce, 2. pád Vánoc, 3. pád Vánocům, 4.pád Vánoce , 5.pád Vánoce!, 6. pád Vánocích, 7. pád Vánocům), budou už za pár týdnů skloňováno abnormálně. Takzvaně „ve všech pádech“ (viz výše). Začněme tedy, aby nám to později nedělalo takové potíže, co nejdříve. Redakce Týpka pro vás tentokrát připravila jedinečnou soutěž o co

s berlou mrazilkou a pod svitem rudých hvězd.

Myslím ale, že se nedáme a že přeci jen ten náš Ježíšek zvítězí. A opět nám přinese nějaký ten dárek pod stromeček. Takže vám přeji těch dárků co nejvíce a jelikož Vánoce mají být svátky klidu a míru, tak moc nezlobte, občas doma i pomozte a pořádně si to užijte.

Kosa

Nesem Vám noviny!

Už! Zase jsme se propracovali k Vánocům. Vánoce, slovo v zásadě

nejhezčí ozdobu, nejhezčí cukroví a největší účast na Vánoční besídce.

Soutěže by to měly být mezidružinové, tedy plyne z toho, že s sebou na VB vezmete své vlastnoručně upečené/uvařené cukroví nebo ozdobu a na místě se bude hodnotit.

Hodnocení a pravidla soutěže jsou takováto: Ozdoby, jakožto hlavní část soutěže, mohou být z papíru, alobalu, moduritu, těsta či jakéhokoli jiného materiálu, může být jedna na družinu, může jich být ale i více. Po zhodnocení budou vystaveny na vánočním stromku.

Další hodnocenou částí bude cukroví. Jelikož jsem si vědoma, že ne všechny družiny mají možnost něco připravit, je tato část soutěže pravděpodobně nebudovaná, přesto však výherce čeká odměna. Nebojte se tedy a hurá do toho.

Dalším podstatným bodem programu bude i cukroví přivezené z trub domovů. Neboli doma poproste maminku, aby vám s sebou na cestu přibalila balíček s cukrovím. Samozřejmě by bylo hezké podarovat i své kamarády něčím hezkým – to ale všichni víte.

Nuže, poučení z článku plynoucí: probudte v sobě správnou vánoční náladu, upečte, či upatlejte cukroví doma i na schůzkách a hlavně – pojedte na Vánoční besídku. To bohužel znamená i upsat se na klubovně, či sdělit svou plánovanou účast svému vedoucímu!

Vánočně ladící Anežka

Elinkou do Bechyně

aneb 1500 voltů jako rána z koltů

Poté, co jsem přiběhl domů, jsem školní tašku mrštil do jednoho kouta a z druhého vzal jinou tašku

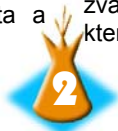
s kamarádem vaříčem a usárnou a uháněl na nádraží. Na nádraží Vršovice, kam měl za několik málo okamžiků přijet rychlík z hlavního nádraží směřující do Českých Budějovic a v něm i banda Kočovníků. Vláček přijel velmi pln a z něj na mně našťástí mával Helmut, a tak jsme se všichni šťastně sešli. O cestě celkem není co říci, protože ven vidět nebylo a uvnitř se toho nicmoc nestalo.

Šou začíná až v Táboře, kde přestupujeme „na kolej číslo....JEDNA – nástupištěpřednádražím“ do vláčku směr Bechyně. Tam jsme dojeli v pořádku, ale taktéž za tmy, takže z okolních pozoruhodností toho mnoho říci nemohu. Pozoruhodnosti přijdou až zítra, ale na zítřek se musíme pořádně vyspat. Jo, ještě je potřeba postavit elektrárnu, ale pak už si nic nevyemejšlejte a dobrou noc.

Ráno bylo příjemné, a tak jsme po snídani vyrazili na výlet. Cílem byla

zřícenina hradu v Dobronicích. Z Bechyně jsme vyrazili zpod slavného mostu zvaného Duha nebo též Švehlův most, který je za prvé čerstvě po rekonstrukci, za

druhé po něm jezdí i auta i vláčky současně a za třetí je fakt pěkný. Pokračovali jsme romantickým údolím Lužnice s umělými vodopády a zmrzlymi rybáři až k ještě romantičtější keramičce s výhledem na rozvodnu vysokého napětí.

Odtud jsme pokračovali zpátky k údolí Lužnice a podél více či méně rozbořených trempských chatiček až na pěkně vysluněnou louku před Dobronicemi, kde jsme se pěkně vyvalili a pozřeli banán. Když už jsme byli dostatečně vyvalení, tak jsme pokročili blíže ku hradu a pak až na něj. Zde jsme Helmut a já vyzvedli geopoklad a ostatní si prohlédli hrad. No, a pak to přišlo – oběd. Něco tak zvláštního jako byly tyto buřty z TESCA jsem ještě nejedl, kdo neochutnal, neuvěří. No, tak jsme to snědli a pomalu vyrazili zpátky, přes Maškovcovu Lhotu a okolo křížku přes pole do Bechyně. Večer jsme si zahráli několik zábavných her, přičemž ještě do toho všeho přijel Čarlí. A opět jsme šli čerpat síly na další den.

Ráno jsme se probudili do sladkého dne a po sladké snídani se vydali směrem

k další pozoruhodnosti, a sice k přírodní památce Židova strouha. Než jsme tam došli, stalo se mnoho věcí: byl k vidění nový pěkný most přes Lužnici, ale zase jiný než Duha, pak jsme šli přes území United states of Zářečí, kde stál dům, kde se nikdo nenarodil, nikdo významný tam nikdy nebyl, a proto se zde mají dobře. A nakonec jsme křížovali lajnu z takových tyčí, což jsme později odhalili jako tyče pro naváděcí světla pro přistávání na nedalekém bývalém letišti. Jo, a ještě mi cestou volala babička a opustila nás Áža, protože musela domů. No, a pak to přišlo, protože jsme se vnořili do Židovy strouhy: tajemně vysoko se tyčící skály porostlé světle zeleným mechem, jeskynní

tůňky, které se nám nepodařilo zaházet kamením (asi v ní sídlil kamenožrout) a občasné brodění potůčku. To vše jsme v půlce přerušili paštikovým obědem a pokračovali dále na rozcestí pod Hodonicemi a pak ještě kousek dále. Nakonec, když se den opět chýlil ke konci, jsme to přes zmiňované Hodonice vzali

zpátky okolo bývalého vojenského letiště s moc pěknou přístávací dráhou zpět do Bechyně. Cestou zpět jsme se s Pídlírem a Čaprdem oddělili a šli si prohlédnout bývalé bechyňské nádraží – moc pěkné, je z něj teď udělané nákladní nádraží a sklad místní pily. A byl tu opět večer a s ním pokračování sladkého dne v podobě těstovin s mákem. A už hajdy spát.

Ráno jsme se nasnídali a já jsem

ještě na něco vzpomněl, tak vám to určitě řeknu, a kdybyste něco nepochopili, tak se zeptejte.

Tak to je asi vše a těším se na další, jistě neméně zábavný výlet.

Ikarus

Bechyně

Tento výlet byl neobvykle čtyřdenní. Odjždělo se už ve čtvrtek, protože v pátek byl svátek. Na hlaváku jsme nastoupili do vlaku a odjeli směrem do Bechyně. Přestupovali jsme v Táboře do podivného vlaku, který byl splácáný z různých vagonů. Po příjezdu do Bechyně jsme byli ubytováni ve škole F. Křížíka.

Příští den jsme vyšli mezi bechyňské občany a kouknuli se na most přes řeku Lužnici. Byl to opravdu velký most, na kterém jezdili jak vlaky, tak i auta. Poprvé tudy projel první elektrifikovaný

zmizel, takže o cestě domů toho moc nepovím. Ještě si dovoluji objasnit část nadpisu a sice tak, že 1500 voltů znamená, že na toto napětí jezdí mašinky, které tahají vláčky do Bechyně, což není běžné, protože normálně se u nás mašinky napájí buď 3000 volty stejnosměrnými nebo 25 000 volty střídavými. K tomu patří ještě jedna spíše odborná záležitost a to, že tam, kde je stejnosměrné napájení lokomotiv z trolejí, právě jako tady, tak většinou bývá plus vodič v troleji a mínus je kolejnice, a na Bechyňce je to obráceně. Bohužel nevím proč. No, kdybych si

vlak od Františka Křížíka. Uskutečnila se dvě dětské družstva (firmy), aby postavila železniční trať z Bechyně do Tábora. Prošli jsme pod mostem a zamířili jsme dál podél řeky. Cesta byla opravdu nádherná, dokud jsme nenarazili na trosky domečků, zničené povodněmi a spadlými stromy. U

Lužnice jsme narazili na hrad, kde jsme si dali oběd. K obědu měl každý buřt, ze kterého se dal ždímat tuk. Ikarus nás vyfotil a pak jsme šli zpátky domů. Večer se hrály hry a kreslila se trať do mapy.

V sobotu jsme se chystali projít Židovu strouhu. Hrála se celodenní hra: kdo uvidí slona – má 100 bodů, ale obodována byla i ostatní zvířátka, bohužel živého slona nikdo neviděl. Před vstupem do údolí jsme si četli ceduli s varováním, že při zvýšené vodní hladině se musí brodit, naštěstí hladina potoka nebyla zvýšená, a tak se cesta dala projít suchou nohou, to však neplatilo pro některé jedince. Při jednom z mnoha záhybů potoka se děti snažily najít co nejvíce živých živočichů a vedoucí házeli žabky i žáby do vody. Samozřejmě že jsme tam neskopávali živé žáby, ale vzhazovali placaté kameny. Po nějakém čase, ve kterém jsme si užívali chůzí podél krásného potoka, jsme uviděli spadlý strom, a tak jsme měli společné foto na kládě. Když už jsme se vraceli cestou

domů, viděli jsme psa, jak vesele poskakuje směrem k vojenskému letišti u Bechyně. Po návratu do budovy školy železniční firmy měly za úkol přesvědčovat různé osobnosti. Ty jim nakonec povolili otevření první elektrifikované železniční dráhy. Po posledním zakreslení do mapy bylo rozhodnuto, že vyhrála firma Helmuta a Edy.

V neděli ráno jsme se sbalili a odjeli z Bechyně do Prahy. Jenže jsme měli na přestup v Táboře asi dvě hodiny, a tak jsme v nedalekém parčíku hráli na schovku. V téhle hře vyhrál každý. A tak ten čas ujel jako rychlík a my jsme nastupovali do úplně nacpaného vlaku a

mířili jsme domů do Prahy.

Jake

Co se děje na kolejích

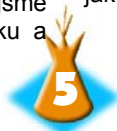
Tak zase po delší pauzičce jsem u vás se zprávami od kolejí. Dnes to budou 2 v 1. Povím vám něco o stříbrném žihadlu, které již nějaký čas brázdí ulice Prahy a o němž jste už možná leccos slyšeli, a také něco o předávací koleji Zličín.

Tak tím stříbrným žihadlem jsem myslel tu novou, dlouhou, pětičlánkovou, stříbrnou tramvaj, které všichni říkají Porše. Nová je proto, že byla vyrobena opravdu nedávno, 27. října, v 10:13 dopoledne, kolem roku 2005. Dlouhá je proto, že je dlouhá 30,25 m, a pětičlánková znamená to, že se skládá z pěti kousků spojených čtyřmi „harmonikami“, uvnitř skrz naskrz průchozích. Na kolečkách je položen jen první, prostřední a poslední díl. Dveří to má taky dost, ale pozor, necpěte se do ní prvními dveřmi, protože ty vedou jen do prostorné kabiny řidiče. No, a Porše se jí

říká proto, že si majitel slavné automobilky v pozdních nočních hodinách čmáral po papíře a pak si řekl, že to vypadá jako tramvaj a hned začal pátrat, jestli by mu to jako někdo nevyrobil ☺.

No, ve skutečnosti to bylo obráceně:

továrna v Plzni, jež nese název Škoda dopravní technika a. s. představila VEIKoKapacitní TRAMvaj zmiňovaných rozměrů, kterou pojmenovala VEKTRA. (Zezadu to vypadá jako takový ty nízkopodlažní autobusy, co jim umím imitovat dveřní výstrahu.) A těm, co se rozhodovali pro koupi nové tramvaje pro Prahu, se to asi zdálo málo „úža“, a tak to dopadlo tak, jak to vidíte na obrázku – je to vlastně od Poršáka zabalená VEKTRA, nesoucí výrobní označení 14T. Původně se mi to fakt nelíbilo, protože mi to do staré Prahy úplně nezapadalo, ale teď jsem si docela zvykl. Co se jízdy týče, tak je to docela dobré a vzhledem k velké délce a velké vzdálenosti podvozků to sebou tak hrozně nemele. Takže tam, kde byste v normální tramvaji už proletěli oknem (nejprovařenější je asi úsek Motol – Krematorium Motol, ale nebudete se nudit ani na horské dráze do Modřan – linka 3, 21, 17), si v Poršeti pouze rozpatláte svačinu po obličejí. K vnitřnímu

uspořádání sedaček se vyjadřovat nebudu, to posuďte sami až s ní někdy pojedete.

Jinak v Praze jsou již tři tyto nádhery. První jezdí na „pilotní“ lince 3 ze Sídliště Modřany na Lehovec a hnízdo má ve vozovně Motol. Druhá sloužila pro zaškolení řidičů a testovací jízdy. Akorát to v Hostivaři na zkušební trati kluci nějak

moc vorošovali, takže je teď odstavená taktéž ve vozovně Motol s lehké deformovaným úsměvem. No, a třetí jako jedinou zatím přivezli do Prahy naloženou na vláčku (ty předtím přivezli kamion).

No, a protože, jak se říká, „přetékáme do fotbalu“, tak o předávací koleji Zličín (po které přijela ta třetí 14T), která vůbec není na Zličíně, vám povím příště.

Ikarus

Fotopostřeh

V dnešní fotografické zajímavosti se ještě jednou vrátíme k fotografii, kterou jste již měli možnost zřít v minulém Týpku.

Jelikož se tam však objevila bez jakéhokoliv komentáře, musím učinit zadost své povinnosti a říci vám k ní něco více.

Možná jste zaslechli nějaké zvěsti o tom, jak je na našich silnicích po zavedení nového silničního zákona bezpečněji. A

pokud jste to náhodou nezaslechli vy, tak vězte, že České dráhy určitě ano. A položily si otázku:

Jak zvýšit bezpečnost také na kolejích? Odborníci se shodli na tom, že velké nebezpečí představují nechráněné přechody pro turisty a rozhodli se nasadit do terénu speciální hlídače těchto přechodů. Problém byl v tom, že nikomu se příliš nechtělo trávit celý den kdesi uprostřed lesů s pramalou nadějí na to, že tam vůbec někdo projde. A tady zasáhla

náhoda – do Čech totiž zrovna mířila početná skupina tibetských mnichů na meditace, a tak kohosi napadlo zabít dvě mouchy jednou ranou. Mnichům byly k meditacím vyčleněny úseky podél železnic a problém byl vyřešen. Vzhledem k nízké frekventovanosti turistických stezek mají mniši většinu času volno na své meditace, pouze párkrát za den uvítají procházející výletníky a bezpečně je převedou přes koleje. Díky oranžovým hábitům je strojevedoucí bezpečně zpozoruje i za špatného počasí. A čas potřebný k přechodu kolejí vystačí přesně na udělení užitečného buddhistického moudra. Díky úspěchu této metody již České dráhy pomýšlí na zaměstnání bojových mnichů – šaolinů, kteří by nahradili zastaralé mechanické výhybky a ohýbali by koleje holýma rukama.

O jménech a přezdívkách

Měsíc se s měsícem sešel a je tu znovu Týpko a znovu povídání o přezdívkách a kterak k nějaké veselé přijíti. Na dnešek máme pozvaného na přezdívkové intervju Kočovníka, který je právě v zahraničí. Tím se nám okruh možných zůžil. Ještě přihodím nápovědu, že Bužu a Marcel už nám zde vyprávěli, takže to bude nejspíš někdo jiný. A je to Hřebík. Vy, kteří ho neznáte a přitom už jste byli na táboře, vězte, že je to Napínáčkův starší bratr a že oba žijí přes rok v Kanadě. A teď co nám na sebe prozradil.

Jak jsi přišel ke své přezdívce?

K mé přezdívce jsem přišel dávno, bylo to za časů Přemysla Otakara Druhého (což byla celotáborovka na druhém táboře na Úterském potoce, takže to bude něco kolem deseti let zpátky), pracoval jsem na stavbě hradu jako "podrž, podej", byla to tvrdá práce, špatně placená, ale co se dalo dělat, byl jsem mladý a časy byly těžké.

Často jsem chodil pro hřebíky. Tenkrát byly těžce strážené ve stanu jednoho Kosy. Pokaždé, když jsem byl poslán pro tento materiál, jsem musel požádat „mohl bych dostat tolik a tolik hřebíků na stavbu toho či onoho.“ A zde se projevila moje vadná výslovnost slova hřebík. V tom čase jsem se mi ještě říkalo Honza, ale děti na hradě (táboře) bylo hodně, takže když Kosa hledal Honzu, tak nebylo vůbec divné, že se seběhl malý houf táborníků. Práce pokračovala a pořád se mi nepodařilo vyslovit hřebík. Jednoho dne jsme se zase seběhli jako Honzové a Kosa prohlásil, že příště, až mě bude hledat, že mi bude říkat Hřebík, a bylo to.

Máš nějakou přezdívku ve škole?

Ano, ve škole se mi říkalo Han, Waldo, Spock, Hans, Jando a tak dále, ale to jsou vše výtvary kanadského školství, tak s detaily vás nebudu nudit.

Vymyslel jsi někdy někomu přezdívku?

Myslel jsem, že ne, ale nedávno jsem četl o Bužumburovi, a ten se zmínil o veselé příhodě, která přidělila přezdívku "Taška", takže čtenáři určitě už znají tenhle moc veselý příběh, tak stačí říct, že doopravdy jsem to byl já, který zoufale vykřikl "ten nůž už zase sáhnul na tu tašku!". Také můj mladší bratr se jmenuje kvůli Hřebíkovi Napínáček, ale vůbec si nepamatuji, kdo s tím začal.

O které přezdívce nemáš ponětí, jak vznikla a zajímalo by tě to?

No, asi nevím, jak vznikla přezdívka "Pucek". *No jéje, ale my už to víme, stačí zapátrat ve starších Týpkách.*

Chtěl bys něco vzkázat čtenářům Týpka?

Přeji dobrý rok, příjemné počasí a veselé přezdívky pro nové členy.

No, to my děkujeme, obzvláště, když už máme ten prosinec a za chvíli bude nový rok. Takže popřemýšlejte, jaké přezdívkové předsevzetí si dáte do nového roku.

Morče

Luštěňky

Dneska je všeho moc. A nebo málo. Tak třeba školy je na mě trochu moc a sněhu je zase trochu málo. Vánoční výzdoby je už opravdu moc, ale naopak času do Vánoc je málo. A člověk aby se v tom vyznal! A Luštěňky nás v tomhle rozhodně nešetří. Řešení z minula na kreslicí úlohu bylo málo- jedno nebo dvě. Naopak vět ve

druhé hádance bylo vážně hodně. Dnešních hádanek bude málo(1), ale žokejů v ní bude až moc.

Tak tedy sem s tím. Nejprve minulé řešení. První problém se třemi přes sebe naskládanými obdélníčky: když jste je dokázali nakreslit jedním tahem, určitě pro vás nebylo těžké je nakreslit i bez překřížení čar. (Řešením bylo třeba nakreslit jakoby obrys a do něj „doplňovat“ další čáry.) A ta druhá? Tedy sto vět napsaných na papíře a každá jiná, vy jste měli poznat kolik z nich je pravdivých? Nebylo to tak těžké jak by se zdálo. Pravdu říkajících vět bylo padesát. Kdo se trefil, tomu blahopřeji. Tím kdo mi odpověděl správně- a navíc první- byl Ajdam: tedy vyhrává klobásu. Zpráva pro Ajdama, ale i jeho kamarády je, že dar bude předán na Vánoční besidce.

Dnešní Luštěňka se bude týkat dostihů. Koňských dostihů: na dostihové dráze běželo deset koní(já říkala, že jich bude až moc):

1. Borek,
2. César,
3. Černý,
4. Grošák,
5. Hnědák,
6. Ladána,
7. Pluto,
8. Turek,
9. Titán,
10. Vranka .

Do cíle

doběhl Turek o dvě délky za Césarem a o dvě délky před Grošákem a Titánem. Ladána doběhla s Césarem na stejné úrovni. Hnědák doběhl o dvě délky před Vrankou. Černý jen o půl délky za Ladnou a o jednu délku před Plutem. Vranka byla v cíli o půl délky za Černým a Borek o dvě délky za Vrankou.

To je ale zmatek, co? Jaké bylo konečné pořadí? Kdo byl nejvíc zklamaný? Jak dopadl Pluto? jak je velká jedna

koňská délka? Záleží to na délce koně nebo na délce trasy? A co ocasy- ty se nepočítají? Jak by se jmenoval váš kůň?

Tak zase za měsíc a přejí Veselé Vánoce a také to ostatní. Nabídka odměn samozřejmě platí i nadále.

lhahá

Bodování

Pták bodovák pozoruje dění ve světě bodů a nestačí se divit. Eda nečekaně zaútočil na první místo a sesadil tak Heluta z jeho výsadního postavení. A víte děti, jak se mu to povedlo? Ano ano, stačí nelenit a jezdit na výlety. Bodům zdar!

DRUŽINY

1	Zubří	46
2	Kamzíci	34
3	Myšáci	22
4	Žížalky	15
5	Krokodýlové	2

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý	134
1	Eda (ZU)	93
2	Helmut (KA)	90
3	Sára (ZU)	65

4	Chrob	(ZU)	58
5	Jáchym	(ZU)	51
6	Marek	(MY)	45
7	Terka	(MY)	40
8	Míša	(ZU)	39
9	Žalud	(ZU)	35
	Kazach	(KA)	33
	Sebík	(ZU)	33
12	Dolar	(KA)	33
13	Káča	(MY)	32
14	Honza	(KA)	31
	Michal	(KA)	24
16	Míša	(MY)	24
17	Damián	(MY)	21
18	Vašek	(Ží)	20
	Aneta	(Ží)	18
20	Nic	(Ží)	18
21	Honza	(Ží)	17
22	Honza	(ZU)	13
23	Týna	(MY)	11
24	Anča	(ZU)	6
25	Hlodavec	(KR)	4
26	Matěj	(KR)	3
27	Tomáš	(KR)	2
28	Ondra	(KR)	1

KOČOVNÍK & OSMAK

Cesta Marca Pola – 4. díl

Tak jsme vstoupili do Persie. Tento kraj byl rozdělen na osm částí, všechny jsou pod žezlem Velkého Chána. Otec mě upozornil, abych byl opatrný, protože to je jedna nejnebezpečnějších oblastí cestovatelů a kupci jsou tu přepadáváni. Abychom se vyhnuli přepadení, připojili jsme se k velké karavaně, která byla dobře vyzbrojena a chráněna. Na cestě jsme se dostali do Savy. Otec mi vyprávěl legendu o tom, že zde byli pochováni Tři králové. Zahořel jsem touhou dozvědět se něco o životě Kašpara, Melichara a Baltazara. Naštěstí jsem narazil na jednu velmi starou babičku, která mi pověděla celý příběh, nebo alespoň to, co si pamatovala. V zemi Židů se narodil prorok. Tři králové mu vezli dary, aby poznali, kým bude. Vezli zlato, kadidlo a myrhu. Pokud by si vybral zlato, byl by to král pozemský, pokud kadidlo, byl by to bůh a pokud myrhu, byl by to lékař. Ale když dítěti předložili tyto tři dárky, sebralo všechny najednou!

K mojí velké úlevě jsme bez problémů dorazili do Kermánu. Otec zde nakoupil nádherné modré kameny, zvané tyrkysy. Pokračovali jsme dál Persií, až jsme dorazili do úrodné roviny, kde rostla pšenice, ječmen, datle a granátová jablka. Díval jsem se na tu krásnou přírodu a v tom mě vyrušil pronikavý hluk. Řítila se na nás tlupa jezdců zahalených v oblaku prachu. „Utíkej, Marco, jsme přepadeni! Utíkej co nejrychleji!“ křičel na mě otec. Pobídl jsem koně, ale banditův kůň mě ihned dohnal. Vytáhl jsem dýku a bodl jsem ze všech sil. Bandita spadl z koně a já uprchl do nejbližší vesnice. „Co je to za nájezdníky?“ ptal jsem se zděšeně vesničanů. „Říkáme jim Karaunové, ale nikdo neví, odkud pocházejí. Jsou to kouzelníci, kteří dovedou změnit den v noc, aby pak mohli zaútočit na naše vesnice.“ Také jsem zaslechl, že to jsou velmi krutí lidé, kteří zabíjejí starce a unášejí ženy a děti, aby je pak mohli prodat do otroctví. Měl jsem velký strach. Neměl jsem zatím žádné zprávy o Matteovi a otcí. Ale najednou jsem je viděl, jak mi jedou naproti. Otec i Matteo byli živý, ale bohužel jsme přišli o všechno zboží. Smutní jsme spěchali, abychom urazili dlouhou cestu do Hormuzu. Otec mi vyprávěl, že Hormuz je veliký přístav. Obchoduje se zde prý s drahými kameny, perlami i hedvábím, dokonce i se slonovinou a látkami z Indie. Otec Hormuz vylíčil tak podrobně, že jsem se strašně těšil, až zde budeme! A odtamtud se vydáme lodí na východ.

Čekají mě nová dobrodružství!